

1970-11-24

AFSENDER

Knud Ferlov

MODTAGER

Sonja Ferlov Mancoba

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Dateringsbegrundelse:

Datering i brev.

Afsendersted:

Rom

Modtagersted:

Paris

Omtalte personer:

Maximilien de Robespierre

Blaise Pascal

Medardo Rosso

Arkivplacering:

Ferlov Mancoba arkivet.

DOKUMENTINDHOLD

Knud Ferlov skriver om Sonja Ferlov Mancobas kunst, at han ikke forstår og elsker den, og at det er mennesket, han elsker. Han skriver også, at kunsten er en kraft, "der kan slå en revne i det mørke, vi lever i." Han skriver svar på et brev fra Sonja, hvor hun har udtrykt, at menneskets helhed blev slået i stykker med teknikken og videnskabens enerådighed. Han opfordrer Sonja Ferlov Mancoba til at lave en korsskulptur og skriver, at hun allerede med sit arbejde har "levet under korsets tegn."

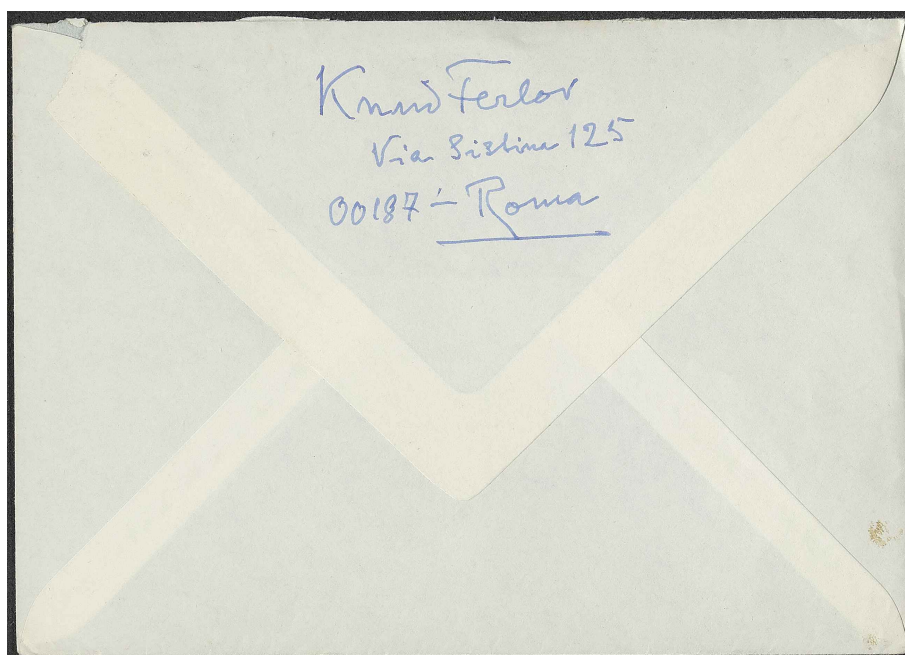
KILDER TIL
DANSK
KUNSTHISTORIE

NY CARLSBERGFONDET

KILDER TIL
DANSK
KUNSTHISTORIE

NY CARLSBERGFONDET

1)

Rom den 24 nov. 70.

Min aller Kæreste Sonje,

Tak og tak for dit sidste Kære brev!
Jeg er saa ked af, at jeg ikke ganske
forstaaer din Skulptur og rigtig elsker
den. Men hvis jeg gjorde det, du elsker
jeg bare en billedhuggerinde, men det
er mennesket, jeg elsker i dig - og
i jer alle tre. Det er ikke Ainsene
man bør elske, men den lidelses
vej man har gaaet med frejdigt
mod. Ogsaa Ross, hvis Kunst kun =
der Aasen ^{og seer over} praedtyet, staar mig
saa nær - ogsaa i ham er det menne =
sket, der gik lidelses Aarsage vej
til det sidste, som har min beem =
dring og Kærlighed - en Kærlighed,
som foer højere op. For den er en
naad. der kommer ovenfra. Bild dig
bare ikke ind, at jeg er en stærk
mand. Alk andet. Kun min Svagthed
giver mig styrke, naaden ovenfra,

2) ^{Som her givet mig} ~~Arten for~~ Guds sønne søn (trüene de
lumme, de äm verum, de deo vero) der
steg ned fra himlen og lærte os at lide,
som Han havde gjort det med over-
menneskelig styrke. - Du skriver, at
i din mening blev menneskelig helhed
blødt i stykker, da Aekintken og videns-
skaben blev enkrædende - Kort sagt da
mennesket mente, at det kunde selv
^{ubekomligt} ~~og~~ ~~blinde~~ Gud nygge. Det tror jeg nu
ikke skete alene ved Renæssancen, det tror
jeg man været tilfaldet, lige siden Eva
fik Adam til at spise af Kundskabens
Ape. Men jeg tror ogsaa, at Kunsten
er en Kraft, der kan staa selv
neve i det mørke, vi lever i,
Særlig i vor Tid, under den Satans
himmel, hvorunder vi lever, hvor
materielle interesser snart er
de eneste. Derfor siger jeg: Klum
bare pas med skulpturen. Stærk og
skar og giv aldrig op med at lide
under arbejdet. Lid med tak til Gud.
For det tror jeg, at i alle mørket er

3) aldrig forlodt, og naar vor sidste time
slaar, og selv de venner, der har elsket
os mest, naar forlode os, da er der
En, der bliver hos os, lyst paa
den Arange mig, den Kærlighed, som al
anden Kærlighed kun en et Maal om

Der falder mig en Tanke ind,
en barnlig Tanke. Men naar man
er maekt sig Noget op i alderen som
jeg, bliver man mere og mere
barn. Kunne du ikke have lyst
til i din Kunst at forfærdige et
Korps. Du har jo selv med dit
arbejde levte under Korsets tegn
"Certe fidelis, inter omnes arbor
una mobilis". Man siger om Trapp-
pisterner, at de var forpligtede til i
livet at grave deres egen grav.
Der er en altfor trist Tanke. Og
jeg tror heller ^{ikke} det er rigtig. Om
Trappillerne ved jeg kun, at det var
den eneste orden, som ikke blev forjaget
fra Frankrig under Revolutionen. Selv
Robespierre turde ikke røre dem. Og hvor =

4) for? Fordi de ikke havde levet i sig selv, men havde levet med verden udenfor. Kløvet, skuffet sig verner i ^{den} verdslige, der arbejder i jorden for det daglige brød. Nok skal man forlade verden, men aldrig skal man glemme den verden, der ikke man forladt den. Derfor finder jeg det er en brødens tante, naar Pascal siger: "La Foi est bien ce que les sens ne disent pas, mais jamais le contraire. Elle est au-dessus, et non pas contre." - jeg elste brøden med det kors, jeg tænkte du kunde udarbejde. Du skulde være ikke blot glad i det, men lys og fred - den fred vi alle søger mod

Jeg er båret og masset sluttet. Influensen er plager mig stadig. Men jeg anser den som guds vilje og siger ikke at lade min egen imod den.

Jeg kærlyhed til mine kære venner i alle den Chateau og ganske kærlyhed til dig, min elskede Apsre Søns

Din gamle onkel

J. J.

Den mange i Skov. Kjøbte den kvindes Tager. Det er en Kvinde der har skiftet og lidt for at hjælpe andre. In Anstret samment af Hænd